

آری! حرف زائد و فضول الکلام قلب را تیره می‌کند.

شماره پرسش: ۱۴۵۷۱

تاریخ ارسال پرسش: ۱۳۹۴/۱۰/۲۵ ۲۳:۳۰:۳۹

متن پرسش

با سلام و احترام: حقیر به دوستانی که احساس می‌کنم لازم است مطالبی را بگویم می‌گویم. (منبر می‌روم..!) شاید از حال غفلت دربیابند. من اشتباه می‌کنم؟ می‌دانم با حرف زدنم خود را در معرض آسیب نفس و شیطان قرار می‌دهم. خوب مرا به تقوا می‌شناسند و.. فکر می‌کنند خبری هست و ما نیک روزگاریم. اینها آسیب است. بر عکس خودم، بعضی دوستانم اصلا بروز ندارند و سکوتند... ولی من می‌دانم اینها خیلی روی خودشان کار می‌کنند. من در سلوک الی الله به گرد پای آنها نمی‌رسم ولی از طرفی نمی‌توانم سکوت کنم و ببینم جوان‌ها مقصد را فراموش کرده‌اند.. کار من درست است یا کار دوستانم که کلا سکوت‌اند و معتقدند خدا هر وقت وقتش باشد یک نفر را هدایت می‌کند؟ سوال دیگرم این است: بزرگان می‌فرمایند هر کس چیزی فهمید ساکت شد. این با روشنگری (کاری که من انجام می‌دهم در حد کم خود) تناقض دارد؟ یا اینکه می‌فرماید تا زبان را نبندی دلت باز نمی‌شود. نمی‌دام منظورش حرف‌های زاید است یا کلا حرف زدن منظور است. ببخشید وقتتان را گرفتم و تشکر

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: اگر به حکم وظیفه معارف آل‌الله را به گوش مردم برسانید، خداوند انوار حکمتش را بر قلبتان می‌گشاید. آری! حرف زائد و فضول الکلام قلب را تیره می‌کند. موفق باشید